

John Sandford

Slecht geweten

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Randy Whitcomb was een belediging voor de menselijke soort: een roodharige, gehandicapte man met een permanente wolk van agressie om zich heen en een paar ontbrekende tanden in zijn pokdalige gezicht, dit alles gecombineerd met een onsmakelijke rochelhoest, die zes weken daarvoor uit het huis van bewaring in Lino Lakes was gekomen. Hij reed langs de bagagecarroussel op Minneapolis-St. Paul International Airport en duwde de wielen van zijn goedkope, niet-gemotoriseerde, door de staat betaalde rolstoel in het rond, waarbij zijn pluizige rode haar als een wilde halo om zijn hoofd danste.

‘Uit de weg, kleine etter,’ snauwde hij naar een blond kind van een jaar of drie, vier. Hij zoefde langs de moeder, die hem met open mond nakeek, langs de vermoeide reizigers, en reed bijna over de neuzen van de elegante paardenleren schoenen van een grote man met een rode baard. ‘Opzij, kuttenkop,’ snauwde hij, en toen reed hij door de automatische schuifdeuren naar buiten. Zijn agressie was bijna tastbaar boven zijn hoofd, als een giftige wolk boven een chemische fabriek.

De man met de baard en de elegante schoenen, gekocht in een winkel in Jermyn Street in Londen, boog zich naar zijn metgezel: een vrouw met donker haar, gekleed in een spijkerbroek en een zwarte blouse. Ze had sportschoenen aan en een zonnebril op haar hoofd met grote glazen en een goedkoop, plastic montuur dat allang uit de mode was. Heel kalm en met zijn koele Alabama-accent zei hij: ‘Als we die onverlaat nog eens tegenkomen, herinner me er dan aan dat ik zijn magere, kreupele nek breek.’

De vrouw glimlachte en zei: ‘Onverlaat? Je bent echt te lang in Engeland geweest.’

Brutus Cohn, reizend met een paspoort op naam van John Lamb, keek door de glazen deuren naar de rolstoel, die buiten op de stoep stond. In zijn kille, blauwe ogen was geen sprankje humor te zien. ‘Jep, dat is waar,’ zei hij. ‘Maar nu ben ik weer terug.’

Cohn en de vrouw, die zichzelf Rosie Cruz noemde, gingen op weg naar de ondergrondse parkeergarage voor kort parkeren en Cohn trok een koffer op wielletjes achter zich aan. Toen ze buiten kwamen, was de warmte als een

klap in hun gezicht. Niet zo erg als de hitte in Alabama, maar drukkend en benauwd, en het stonk naar verbrande transmissievloeistof, rottend fruit en kauwgom. Cruz pakte haar sleutels en drukte op het knopje, waardoor de kofferbak openging en de achterlichten van een beige Toyota Camry oplichtten.

‘Lelijke auto,’ zei Cohn terwijl hij de koffer in de bagageruimte legde. Hij had een hekel aan lelijke auto’s, en aan lelijke kleren en lelijke huizen ook. ‘De best verkochte auto in de VS, in de minst opvallende kleur,’ zei Cruz. Ze was een aantrekkelijke vrouw van een moeilijk te schatten leeftijd, die haar best had gedaan er zo veel mogelijk als een grijze muis uit te zien. Ze had geen make-up op en had niets aan haar haar gedaan.

Cohn had haar een keer gezien in Dallas, waar vrouwen zich graag opdoffen, en ze had hem verrast met haar authentieke Texas-look: hoog opgeföhnd haar, veel lipstick, hakken van vijf centimeter en kousen met een naad op de kuit; je zou haar zo geloven als ze had gezegd dat haar betovergrootvader bij de Alamo was omgekomen. Wanneer Cruz aan het werk was, kleepte ze zich zo ‘onzichtbaar’ mogelijk. Ze viel niet op in Dallas, viel niet op in Minnesota... Overal waar ze aan het werk was, ging ze op in de omgeving, als behang, als achtergrondmuziek. Ze ging achter het stuur van de Camry zitten en hij stapte aan de andere kant in, tastte onder de stoel en schoof die helemaal achteruit. Met zijn lengte van een meter vijfenneentig had hij behoefte aan beenruimte.

‘Geef me je paspoort en de rest,’ zei Cruz zodra ze de airconditioning had aangezet.

Hij haalde een portefeuille uit zijn binnenzak en gaf die aan haar. In de portefeuille zaten honderd Engelse ponden, vijftig euro, vijftig dollar, een Amerikaans paspoort, een rijbewijs van de staat New York, twee creditcards, een magnetisch pasje voor een of ander kantoor en de andere rommel die je gewoonlijk in portefeuilles vindt.

Het hele pakket, afgezien van het paspoort en het geld, was ontvreemd uit het huis van de echte John Lamb, door de conciërge, die een crimineel was. Aangezien ze de creditcards nooit gebruikten, zou er geen haan naar kraaien. Het paspoort was moeilijker geweest, maar ook weer niet té moeilijk: een stand-in had het aangevraagd, schriftelijk, met een foto van Cohn, en toen het op Lambs huisadres was bezorgd, hadden ze het uit zijn brievenbus gestolen. Zolang de echte Lamb geen nieuw paspoort aanvroeg, zaten ze goed.

Cruz haalde het geld eruit, gaf het terug aan Cohn, legde de portefeuille onder haar stoel en gaf hem een andere, met een dik pak bankbiljetten erin.

‘William Joseph Wakefield, roepnaam: Billy Joe. Alles is echt, behalve de foto op het rijbewijs. Gebruik de creditcards niet tenzij het echt niet anders kan.’

‘Billy Joe.’ Cohn telde het geld. ‘Tweeduizend dollar. Dat is drie nachten in een behoorlijk hotel.’

‘We verblijven niet in een behoorlijk hotel,’ zei Cruz. Ze boog zich over haar stoelleuning en pakte een honkbalpet met het embleem van de Minnesota Twins van de achterbank. ‘Hier,’ zei ze. ‘Zet op en trek de klep over je ogen.’

Hij deed het. In combinatie met zijn mooie Britse kostuum zag het er nogal raar uit. Maar ze zou hem de pet niet geven als ze daar geen goede reden voor had, dus trok hij de klep over zijn ogen en vroeg: ‘Waar zitten we?’ Voorzichtig reed ze achteruit weg van de parkeerplek en zette koers naar de uitgang. ‘In het HomTel in Hudson, Wisconsin, net over de staatsgrens. Vijftig kilometer. Tweehonderdttwintig dollar per nacht voor twee aangrenzende kamers voor jou, wat twee keer zoveel is als ze waard zijn, maar er is een conventie in de stad, dus je pakt wat je pakken kunt. Ik zit boven, aan de andere kant van het motel.’

‘En de jongens? Waar zitten die?’

‘Jesse aan de overkant, in de Windmill, Tate in Cross Motel en Jack in een of ander familiepension dat Wakefield Inn heet, allemaal in Hudson. Allemaal op loopafstand van het HomTel.’ Verschillende kamers in verschillende motels op korte afstand van elkaar was beter voor de anonimiteit en maakte het bovendien gemakkelijker om een schuilplek te vinden voor het geval de politie een van hen op de hielen zat. Ze konden binnen een paar minuten van de straat zijn, in een motel waarvan de beheerder hen nog nooit had gezien.

Standaard operatieprocedure, ontwikkeld en besproken in gevangnissen verspreid over de hele VS. Cohn knikte en zei: ‘Oké.’

‘Ik was bijna naar huis gegaan toen je Jack liet meedoen,’ zei Cruz, terwijl ze tussen de betonnen pilaren door naar de uitrit reed.

‘Ik heb liever dat hij vanuit de tent naar buiten piest, dan vanbuiten de tent in,’ zei Cohn.

‘Ik begrijp niet wat je daarmee bedoelt,’ zei ze.

‘Daar bedoel ik mee dat wanneer hij gepakt wordt – niet “als”, want het is alleen een kwestie van tijd –, hij zal proberen om een deal te sluiten,’ zei Cohn. ‘Wat hij van ons weet is het enige wat hij heeft. Ik zal met hem praten.’

‘Hij zal sowieso een deal sluiten, wát we ook gaan doen.’

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei hij, met een accent dat aan het zuidelijkste puntje van Yorkshire deed denken. ‘Daar heb ik over nagedacht. Er zijn situaties denkbaar waarin hij dat niet zal doen, ongeacht wat de smerissen hem aanbieden.’

‘Je moet die lullige Britse manier van praten zien kwijt te raken, en wel meteen,’ zei Cruz. ‘Je bent nu Billy Joe Wakefield uit Birmingham, Alabama. Iemand die in een kakibroek en een golfshirt rondloopt.’

‘Laat me twee minuten naar countrymuziek luisteren,’ zei Cohn, ‘en het is voor elkaar.’

‘Hoe dan ook, over Jack...’

‘Laat het hangen,’ zei hij. ‘Ik handel het af met Jack.’

‘Goed dan,’ zei ze. ‘Zet je zonnebril op.’

Het was zeven uur ’s avonds en nog steeds licht. Cohn haalde een halfronde zonnebril uit de zak van zijn jasje en zette hem op. Bij het afrekenhokje draaide Cruz haar raampje open en gaf een biljet van tien dollar aan een Somalische vrouw met een sjaal om haar hoofd. Cruz kreeg haar wisselgeld en een bonnetje, draaide het raampje dicht, reed door en gaf het bonnetje aan Cohn.

‘Kijk,’ zei ze.

Hij bekeek het bonnetje en zei: ‘Hm. Het kentekennummer staat erop.’

‘Bij de uitgang is ook een camera,’ zei Cruz. ‘Ik vraag me af of die ook digitale beelden van de gezichten achter de voorruit vastlegt terwijl ze de nummerplaat filmen... dat ze die combineren en door een programma voor gezichtsherkenning halen.’

‘Zou dat een probleem zijn?’

‘Niet zolang niemand jouw gezicht in de auto linkt aan je gezicht in de FBI-dossiers,’ zei ze. ‘Voor mij geldt dat natuurlijk niet.’

‘Ik heb nu die baard,’ zei hij, ‘en een pet en een zonnebril. Ik zal de baard wat hoekiger trimmen om mijn kaaklijn te veranderen. Ik vroeg me al af waar die pet voor nodig was.’

Ze vervolgden hun weg, lieten het vliegveld achter zich en reden St. Paul binnen, langs de Mississippi en zijrivieren die richting de staat Minnesota stroomden. Zelfs hier, midden in de stad, hadden de hoge rivieroeveren een ruigheid die hem aan zijn geboortegrond in Alabama herinnerden. In Groot-Brittannië had zelfs de wildste natuur er beschaafd en verzorgd uitgezien.

‘Jack, ik kan hem niet uit mijn hoofd zetten. Sorry.’

‘Maak je geen zorgen om Jack.’ Hij keek uit het zijraampje. ‘Dus je was bijna naar huis gegaan, hè? Waar zou dat dan zijn? Zihuatanejo?’

‘Ik ben nog nooit van mijn leven in Mexico geweest, Brute,’ zei ze met een grijns. ‘Doe geen moeite.’

‘Met een naam als Cruz móét je wel uit Mexico komen.’

Ze keek hem van opzij aan. ‘Wie zegt jou dat mijn naam Cruz is?’

Hij begon te lachen en zei: ‘Goed dan.’ Maar ze zag er wel uit als een Cruz. Ze zette de radio aan en zocht een zender met countrymuziek op. ‘In plaats van je af te vragen waar ik vandaan kom, kun je beter je Alabama-accent bijschaven.’

Het eerste liedje dat ze hoorden, was *Some Girls Do* van Sawyer Brown. Cohn zong het mee, helemaal tot het eind, en riep toen: ‘Jezus christus, wat is het fijn om terug in de States te zijn. Het Verenigd Koninkrijk en Noord-Ierland kunnen de pleuris krijgen.’

Randy Whitcomb, Juliet Briar en een man wiens echte naam Dick zou kunnen zijn maar die zichzelf ‘Ranch’ noemde, woonden in een houten krot aan de oostkant van St. Paul, aan de rand van een enorme kuil in de grond, die Swede Hollow werd genoemd. Ooit hadden daar talloze huizen gestaan, bewoond door Zweden, maar nu was het een openbaar park waar zelden iemand kwam.

Whitcomb was een pooier. Hij was pooier geworden zodra hij de kans kreeg, wat was toen zijn ouders hem twaalf jaar daarvoor uit huis hadden gegooid. Hij vond het prachtig om pooier te zijn, hield van tv-series waarin pooiers – echte of neppers – voorkwamen, en het was zijn grootste wens ooit een echte pooiersauto te bezitten, een smaragdgroene Mercedes Benz R-Class. Waar hij ook van hield, was het toebrengen van pijn, zolang hij er zelf maar niet de ontvanger van was.

Juliet was zijn enige meisje.

Ze was een wat dikkig meisje, gekleed in een vormloze grijze jurk, met haar dat in de droevige pieken van een uitgezakt permanent om haar hoofd hing. Ze zat half voorovergebogen over het stuur van Whitcombs gehandicaptenbusje, beurtelings opgewekt kwebbelend over wat ze op straat zag en dan weer bijna in tranen, bijtend op haar hand, uit angst voor wat haar te wachten stond. Wat haar te wachten stond, wist ze, was een afranseling door Whitcomb, met zijn speciale zweep.

Die zweep was een dunne tak, afkomstig uit een seringenstruik verderop in de straat. Een tak die naar het licht was gegroeid en daardoor flink lang was geworden: tweeënhalve centimeter dik aan de onderkant en taps toelopend in een punt van amper drie millimeter. Whitcomb had de bast eraf gesneden met een pennenmes, en de blankhouten tak, met hier en daar een

bloedvlek erop, lag in de hoek van de kamer, naast zijn La-Z-Boy-fauteuil. De afgelopen zomer had hij haar drie keer afgeranseld, toen hij vond dat haar prestaties beneden niveau waren geweest.

Hij vond het leuk om te doen. Hij kon niet rechtop staan, dus moest ze vóór hem op de grond gaan zitten, op haar handen en knieën, als een hond, terwijl hij in zijn fauteuil zat en haar ervanlangs gaf. De tak had zoveel veerkracht dat hij haar botten niet brak – niet dat het hem iets zou kunnen schelen, afgezien van het feit dat ze met gebroken botten niet kon werken – maar hij haalde wel haar huid open. Dus zat ze te lachen, te kwebbelen, te wijzen, nerveus te giechelen en te snikken terwijl de angst steeds hoger opkroop in haar keel naarmate ze dichterbij huis kwamen.

Een aangepast busje voor een gehandicapte chauffeur konden ze zich niet veroorloven; bovendien zou Whitcomb niet weten hoe hij erin moest rijden. Wel hadden ze een busje met een hydraulisch uitschuifbare laadklep, goedkoop gekocht, tweedehands, via CurbCut, een gehandicaptenstichting in St. Paul. Bij het huis parkeerde Juliet het busje naast de schuin aflopende houten vlonder naar de voordeur, speciaal voor hen gemaakt door iemand van de stichting Een Huis Een Thuis, liet Whitcomb de stalen afrit uitschuiven, reed hem in zijn rolstoel het busje uit en gebruikte de afstandsbediening om de laadklep weer in te schuiven en de achterdeuren te sluiten. Hij had geen woord gezegd sinds ze bij het vliegveld waren weggereden, maar zijn ademhaling was ondiep en gejaagd.

Whitcomb zat zichzelf op te geilen, hoewel het van een vervolg natuurlijk niet zou komen. Hij was door een kogel onder in zijn wervelkolom geraakt en zou nooit van zijn leven meer een erectie hebben.

Eindelijk zei hij iets. ‘Naar binnen.’

‘Het licht brandt,’ zei Juliet. Ze bleef staan. Ze was er zeker van dat ze het licht had uitgedaan toen ze weggingen. ‘Ik had het uitgedaan.’

Ze probeert tijd te rekken, dacht Whitcomb. ‘Ranch is zeker op.’

‘Ranch ís niet op.’

Alleen om tijd te rekken. Dat stomme wijf had hem een verkeerd vluchtnummer gegeven en nu stond een handelsreiziger in farmaceutische artikelen zich af te vragen waarom hij zijn koffer vol monsters nergens kon vinden, terwijl iemand anders zich op een andere plek afvroeg waarom een groene nylon tas maar rondjes bleef draaien op de bagagecarrousel. Uiteindelijk zouden ze in de tas kijken, de monsterkoffer vinden, één en één bij elkaar optellen, en dan had je de poppen verdomme aan het dansen. Ze probeerde haar straf te ontlopen.

‘Naar binnen,’ zei hij.

‘Het licht...’

Hij begon te schreeuwen. ‘Ga verdomme het huis in!’

Ze draaide zich om, liep de vlonder op, draaide de deur van het slot, ging naar binnen en hield de deur voor hem open. Whitcomb reed bonkend over de drempel, draaide richting woonkamer en maakte snelheid. Te veel snelheid om nog om te keren. Want daar zat de Pollish-tweeling, Dubuque en Moline, op de bank: grote, gespierde zwarte mannen met vlechtjes in hun haar, een spijkerbroek met een laag kruis en een strak wit T-shirt zonder mouwen.

Ranch lag in de hoek van de kamer, op een beddensprei, met zijn gezicht naar de vloer, zijn mond open en een witte vlek onder zijn kin, happend naar adem.

Moline had een van Whitcombs biertjes in zijn ene hand en een waarde-loze .22 in de andere. De tweelingbroers beheerden de seksuele entertainmentindustrie in St. Paul en stonden in de achterbuurten bekend als Shit & Shinola, omdat domme mensen ze niet uit elkaar konden houden. De politie en slimmere mensen wisten dat Dubuque een stuk van zijn linkeroor was kwijtgeraakt tijdens een uit de hand gelopen overname op University Avenue. Moline richtte het pistool op Whitcombs hoofd en zei: ‘Vertel mij eens waarom ik je niet voor je klotekop zou schieten.’

‘Waar heb je het over?’ vroeg Whitcomb. ‘Wat doen jullie in mijn huis?’

Hij reed door de kamer naar Ranch en porde hem met de voetsteunen van de rolstoel hard tussen zijn ribben. ‘Leef je nog?’

Ranch kreunde en schoof achteruit van de pijn. In de keuken sloeg een deur dicht. Dubuque sprong op en vroeg: ‘Wat was dat?’

‘De vrouw des huizes gaat de politie halen,’ zei Whitcomb. ‘Ze weet wie jullie zijn. Jullie zijn erbij.’

Moline keek naar de voordeur en vroeg: ‘Waarom laat je Jasmine in mijn straat werken?’

‘Jasmine?’ vroeg Whitcomb grijnzend. ‘Die heb ik al twee weken niet gezien. Ze werkt voor Jorgenson.’

‘Jorgenson? Je lult uit je nek,’ zei Moline.

‘Niet waar,’ zei Whitcomb. ‘Ik heb alleen Juliet nog. Jasmine was kwaad op me omdat ik haar met mijn zweep een pak op haar luie reet had gegeven en is hem gesmeerd met haar kleren. Een paar dagen later hoorde ik dat ze voor Jorgenson werkt. Als ik haar vind, krijgt ze een paar extra lippen in haar wang.’

Dubuque zei bijna achteloos tegen Moline: ‘Hij liegt.’

‘Maar Juliet weet wie we zijn,’ zei Moline. Hij was de denker van de twee.

‘Ik lieg niet,’ zei Whitcomb.

Moline stond op, trok zijn T-shirt een eindje omhoog, stak de .22 achter zijn broekband en zei: ‘De deur, bro.’

Whitcomb dacht dat het wel goed zat. ‘Als ik jullie hier verdomme nog een keer zie...’

Dubuque stond bij de deur, die uitkwam op de veranda aan de voorkant, waar Whitcomb nooit gebruik van maakte omdat hij de zes treden naar de voortuin niet af kon.

‘Als we hier moeten terugkomen, kunnen ze je hersenen van de muur schrapen,’ zei Moline, een boom van een kerel, en met twee grote stappen stond hij achter Whitcombs rolstoel, pakte de hendels aan de achterkant vast en rende vooruit voordat Whitcomb kon reageren, terwijl Dubuque de deur opendeed. Whitcomb schoot over de veranda en vloog schreeuwend de treden af, waardoor zijn botten in zijn lijf rammelden als bestek in een houten cassette.

De feitelijke crash duurde maar een seconde of twee. Hij probeerde nog te remmen, maar de wielen draaiden veel te snel, en er was geen sprankje hoop toen hij voorover duikelde en op zijn gezicht, met zijn slappe benen als een paar lange kousen achter zich aan, over de stoep schoof.

Moline boog zich over hem heen. ‘De volgende keer zijn we minder aardig voor je.’

Drie of vier minuten later kwam Juliet terug. Ze huilde. ‘O god, o god. Alles oké met je, schat? Ben je gewond? De politie is onderweg.’

Het was Whitcomb gelukt zich op zijn rug te draaien. Er zat geen vel meer op zijn neus en hij bloedde uit schaafwonden op zijn handen, zijn onderarmen en zijn buik.

Hij begon te huilen en sloeg op zijn benen. Hij kon er niets aan doen, en het maakte het gevoel van vernedering alleen maar erger. ‘Dit heeft Davenport me aangedaan,’ zei hij. ‘Het is allemaal de schuld van die klote Davenport...’

Brutus Cohn had niet veel uit te pakken. Hij gooide zijn koffer op het motelbed en zei: ‘Ik ga een eindje lopen. Ik heb mijn benen niet meer kunnen strekken sinds ik in York op de trein ben gestapt. Roep jij de jongens bij elkaar. Ik zie jullie over een halfuur.’

Cruz knikte, pakte een pen van het nachtkastje en gaf die aan hem. ‘Schrijf mijn kamernummer in je handpalm en prent het in je hoofd.’

Cohn schreef het nummer in zijn hand en liep achter Cruz de kamer uit. ‘Ik zie je straks, schatje,’ zei hij, en hij gaf haar een tikje op haar bil. Dat vond

ze niet erg, want zo was Cohn gewoon. Hij bedoelde er niets mee. Dus begon Cohn te wandelen en keek hij ondertussen goed om zich heen. Ze waren van Exit 2 in Wisconsin gekomen en bevonden zich in een flinke winkelwijk met talloze fastfoodrestaurants, net buiten de stad. Vanaf de uitgang van het model, zag hij recht voor zich uit, één of twee straten verderop, een Taco Bell – waarvan het water hem in de mond liep – en een McDonald's. Dichterbij waren een Arby's, een Country Kitchen, een Burger King en een Denny's. Rechts van hem, in de hoofdstraat vanaf de snelweg, een Buffalo Wings, een Starbucks, een Chipotle en een paar winkels. Aan de linkerkant een supermarkt, een drankwinkel, een paar kledingzaken en een buffetrestaurant. En achter het motel, links, een doe-het-zelfzaak.

Uitstekend. Hij had benzine, drank en gereedschap nodig, en alles was binnen handbereik.

Eerst ging hij de Taco Bell binnen, haalde een gegrilde burrito met kip, en terwijl hij die opat las hij de *Star-Tribune*, over de republikeinse conventie. De artikelen grensden aan het hysterische, wat een goede zaak was. Hoe meer verwarring en hoe meer politie op straat om de orde te handhaven, hoe beter. Trouwens, hij was politiek conservatief en wenste John McCain het allerbeste. Het idee van een stel anarchistische etters die in elkaar werden geramd door de politie, stond hem wel aan.

Hij kwam de Taco Bell uit, ging naar de supermarkt en kocht een paar appels, een donut en drie blikjes Pepsi. Bij de drankwinkel kocht hij een fles George Dickel-bourbon en liep met al zijn boodschappen naar de doe-het-zelfzaak, waar hij een pak extra stevige vuilniszakken en een moersleutel kocht, de grootste die hij kon vinden.

'Grote moersleutel,' zei het leuke blondje achter de kassa.

Hij knipoogde naar haar en zei: 'Ik moet een grote noot kraken.'

Ze begon te giechelen, denkend dat er een of andere dubbelzinnigheid in zijn opmerking school. Iets wat misschien wel maar misschien ook niet het geval was, dacht Cohn toen hij met zijn boodschappen terugliep naar het motel.

Dus de bende was weer op pad.

Jesse Lane was een blanke man met vuilblond haar dat tot op zijn schouderaars hing, een pafferig gezicht met ogen die te dicht bij elkaar stonden, een knokige neus die werd ontsierd door grote, zwarte poriën, en dunne, bleekroze lippen. Aan zijn linkeroorlel hing een handgemaakte zilveren ring zo groot als een trouwring. Vijftien jaar daarvoor, toen hij in Alabama

in de gevangenis zat voor een gewapende overval, was hij met haltertraining begonnen. Hij trainde nog steeds, en dat was duidelijk te zien aan zijn brede schouders en smalle taille.

Lane had een boerderij in Tennessee, bijna op de staatsgrens van Alabama, waar hij sojabonen verbouwde en in de schuur aan auto's knutselde. Zijn specialiteit was het ombouwen van doodgewone gezinsauto's tot racemonsters waarmee je de verkeerspolitie er met het grootste gemak uit reed... niet voor criminelen, maar voor alledaagse *Dukes of Hazzard*-na-apers.

Tate McCall was de zwarte versie van Jesse Lane. Hij had in totaal tien jaar in Californië in de bak gezeten, alle keren voor beroving, maar hij was al acht jaar op vrije voeten. Net als Lane deed hij aan haltertraining, maar in tegenstelling tot Lane, die zwaar en hoekig was, was McCall lang en pezig, als een renpaard, met handen als kolenschoppen. McCall was mede-eigenaar van een broodjeszaak in Main Street, Ocean Park, een wijk in Santa Monica.

Jack Spitzer kwam uit Austin, Texas. Hij leek op een Franse wielrenner, of marathonloper, was van gemiddelde lengte maar zo mager als een windhond, met een klein hoofd en dun, achterovergekamd, zwart haar. Hij had een grote neus die in het verleden een keer gebroken was geweest. Meestal zat hij zonder werk.

Lane zat aan het computertafeltje, McCall hing onderuit in een fauteuil en Spitzer zat op het bed, half naar de andere twee toegekeerd. Lane en McCall waren gekleed in een golfbroek en een polo, maar Spitzer droeg een overhemd en een zwart jasje, omdat, wisten ze allemaal, hij een pistool in een holster achter zijn rug had, de stomme hufter.

Rosie Cruz kwam binnen door de tussendeur van Cohns tweede kamer en zei: 'Hij komt eraan.'

'Er is hier weinig meer te zien dan fastfoodrestaurants,' zei McCall.

'Hoe weet jij dat?' vroeg Cruz.

'Omdat ik heb rondgekeken,' zei McCall. 'Toen jij Brute ophaalde.'

'En dat is wat Brute nu doet... rondkijken,' zei ze. 'Je weet hoe hij is.'

'We moeten eerst wat ouwe shit uit de wereld helpen,' zei McCall, waarbij hij naar Spitzer keek.

'Ik zal doen wat Brute zegt,' zei Spitzer defensief. 'Wat het ook is.'

'Dat is je verdomme geraden ook,' zei Lane.

Ze wachtten, met de tv aan, zonder geluid, en keken naar de bewegende mond van een of andere CNN-chick met een bosbrand achter haar hoofd. Na een minuut of twee hoorden ze een sleutel in het slot en kwam Cohn bin-

nen. Hij was gekleed in een lichtbruine golfbroek, een rode polo en een blauwe blazer, en had een papieren boodschappenzak en een plastic tas in zijn handen. Hij zag eruit als een gemeenteambtenaar op zijn vrije dag. Hij zag hen en glimlachte, oprecht blij om hen te zien, en dat wisten ze. Hij deed de deur dicht en zei: ‘Jongens. Verdomme, wat ben ik blij jullie te zien. Jesse. Tate. Jack...’ Hij kwam de kamer in, schudde iedereen de hand en sloeg op hun schouders. Cruz stond in de deuropening van de aangrenzende kamer en keek toe.

‘Man, je ziet er goed uit,’ zei Lane. ‘Die baard staat je.’

‘Ja, ja,’ zei Cohn, en hij krabde in zijn baard. ‘Ik loop even naar de gang om ijs te halen.’

Hij pakte de ijsemmer, liep de kamer uit en kwam even later terug met een emmer vol ijsblokjes.

‘Ik heb een fles Dickel gekocht,’ zei hij. ‘Ik heb daar alleen whisky en gin gedronken, best lekker, maar het is geen bourbon.’

‘We hebben nog wat recht te zetten,’ zei McCall, en hij keek weer naar Spitzer.

‘Oké,’ zei Cohn, ‘laten we het erover hebben.’ Hij pakte een glas, deed er een paar ijsblokjes in en schonk een bodempje bourbon in. ‘Ik denk dat we het erover eens kunnen zijn dat Jack ons de vorige keer enigszins in verlegenheid heeft gebracht.’ Hij nam een slokje bourbon, deed zijn ogen dicht en glimlachte. ‘Mm, heerlijk.’

‘In verlegenheid gebracht?’ zei Lane. ‘Een open sollicitatie voor de dodencel, bedoel je. Het was niet nodig die gasten dood te schieten.’

‘Ongelukje,’ zei Spitzer. ‘Kan iedereen gebeuren. Ik dacht dat hij op mij wilde schieten. Wat had ik verdomme anders moeten doen? Toen ik hem eenmaal had omgelegd, moest ik die andere ook wel doden.’

‘Het waren smerissen,’ zei McCall.

‘Toch heeft Jack gelijk,’ zei Cohn. ‘Toen die eerste neer was, kon hij zijn maat niet laten staan.’ Hij stond naast Spitzer, met zijn ene hand op Spitzers schouder en zijn glas in de andere.

‘Brute, je weet dat ik graag met je werk,’ zei McCall. ‘Jij hebt klasse. Maar deze idioot...’

Spitzer draaide zijn hoofd om naar McCall, van Cohn weg. Toen hij dat deed, zette Cohn zijn glas neer, trok de veertig centimeter lange moersleutel uit zijn achterzak, haalde uit en sloeg Spitzer hard op zijn achterhoofd. Spitzer schoot een halve meter naar voren, werd opeens lijkbleek, kreeg heel grote ogen en viel voorover op de grond.

‘Nee, Brute, nee...’ zei Cruz geschrokken.

‘Ga de andere kamer in,’ zei Cohn.

‘Brute...’ Ze verroerde zich niet.

Cohn negeerde haar en liep naar de kleerkast, waar een stuk of tien klee-hangers van ijzerdraad aan de stang hingen. Hij had er al één open gebo-gen, pakte die en liep ermee naar Spitzer. Spitzer was knock-out en mis-schien stervende, maar er kwam nog een zacht grommend geluid uit zijn mond. Cohn boog de klee-hanger om Spitzers nek, zette zijn knie hard tus-sen de schouderbladen van de bewusteloze man en trok het ijzerdraad strak tot het de nek half had doorgesneden. Cohns tanden waren ontbloot door de kracht die hij zette, toen hij de uiteinden naar elkaar toe boog en strak in elkaar draaide. Spitzer maakte geen geluid meer, maar een minuut later begonnen zijn voeten te trillen en trapte hij nog wat om zich heen terwijl zijn hersenen de geest gaven.

Cohn keek op naar McCall en zei: ‘Vroeg of laat zou hij ons hebben ver-linkt. Hij had geen werk, niet zoals jullie. Hij leefde op straat. Het was een kwestie van tijd voordat hij werd gepakt, en dan zou hij zeker hebben ge-probeerd om een deal te sluiten. Wij waren niet meer dan een spaarpotje voor hem.’

Ze bleven allemaal nog even naar het lijk kijken, en toen zei Cruz: ‘Je had me moeten vertellen wat je van plan was.’

‘Ik wist niet hoe je zou reageren,’ zei Cohn verontschuldigend. ‘Het spijt me als ik je aan het schrikken heb gemaakt.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zei Cruz. ‘Als je me had gewaarschuwd, had ik een betere plek kunnen bedenken om het te doen. Jezus christus, hij bloedt. Als ze zijn bloed op de vloerbedekking vinden...’

In drie grote stappen liep ze naar de kast, trok een plastic HomTel-waszak van een van de klee-hangers, en terwijl de mannen toekeken, boog ze zich over Spitzer heen, greep zijn haar vast, tilde zijn hoofd van de vloer en trok de waszak eroverheen. Daarna trok ze het hoofd opzij en zei: ‘Het valt mee, de vloerbedekking. Maar verdomme, Brute, probeer eens een keer na te denken voordat je iets doet.’

Cohn haalde beschaamd de schouders op en zei: ‘Het spijt me, schatje.’

‘Ga die moersleutel afspoelen,’ zei ze. ‘We gooien hem onderweg wel er-gens uit de auto. En noem me geen “schatje”.’

McCall keek naar Lane, die zijn schouders ophaalde. ‘Het zou leuk zijn als dit een tijdje onopgemerkt bleef.’

‘We brengen hem naar het bos en begraven hem daar,’ zei Cohn. ‘Toen ik bij de doe-het-zelfwinkel was voor die moersleutel, heb ik ook een pak vuilnis-zakken gekocht. We kunnen daar een schop kopen als we vertrekken.’

Ze keken weer neer op het lijk en ten slotte zei Cruz: 'Met vier man zou beter zijn geweest.'

Cohn grijnsde naar haar. 'Dan zullen we jou ook moeten bewapenen, lieveling.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik moet buiten blijven. Als ik niet buiten blijf, kan ik het radiocontact en al het andere gedoe niet regelen. Drie man is oké, maar vier zou beter zijn geweest. Ik weet niet hoeveel mensen we tegenkomen.'

Cohn keek naar Lane. 'Kan je broer niet meedoen?'

Lane schudde zijn hoofd. 'We werken nooit tegelijk aan één klus. Je weet wel, zodat er iemand overblijft om voor de familie te zorgen, als er iets gebeurt.'

'Ken je Bob Mortenson uit Fresno nog?' vroeg McCall.

Cohn knikte.

'Hij had een chauffeur die Steve Sargent heet, die tot vorig jaar in Chino heeft gezeten. Hij is tegen de lamp gelopen tijdens een juwelendeal in LA, nadat Mortenson ermee was gekapt. Ik ken hem redelijk goed. Hij is voorzichtig en kan zijn mond dicht houden. Als we hem kunnen gebruiken...'

'We hebben het er nog wel over,' zei Cohn. 'Maar ik werk niet graag met nieuwe mensen. Moet je zien wat er is gebeurd toen we dit stuk stront lieten meedoen.' Hij porde Spitzers lijk tussen de ribben met de neus van zijn schoen. 'We hebben Rosie, en we zullen kijken of we de rest met z'n drieën kunnen doen. Wat is er eigenlijk van Mortenson terechtgekomen? Ik heb al jaren niks van hem gehoord.'

'Hij is met pensioen, woont op Hawaï,' zei McCall. 'Hij heeft daar een huis, gaat vaak vissen, en hij golft veel.'

'Kijk, dat is wat we willen,' zei Cohn, en zijn ogen glinsterden van enthousiasme. 'Dat is wat deze klus ons gaat opleveren. Rosie zegt dat het heel groot is. Als we dit voor elkaar krijgen, zitten we voor de rest van ons leven gebeiteld.'

Lane duwde zichzelf overeind. 'In de tussentijd moeten we Jack zien kwijt te raken,' zei hij.

'Jij bent de boerenjongen,' zei McCall. 'Jij weet alles van de bossen. Ik ben een stadsmens, man. Ik schijt in mijn broek voor al die beren en shit. Wolven.'

Er steeg een onaangename geur op van het lijk... darmgas, lucht uit de longen, of misschien was het de geur van de dood zelf. 'We moeten luchtverfrisser kopen,' zei Cruz. 'Dennengeur; dat gebruiken ze in alle motels.'

Lane zei tegen Cohn: 'Weet je, ook als we hier niet voor een klus waren

samengekomen, was het een goed plan geweest om Jack op te ruimen. Ik voel me nu al een stuk geruster.’

McCall zei tegen Cohn: ‘Dus als jij die vuilniszakken...’

Maar Lane onderbrak hem en vroeg aan Cruz: ‘Wat wordt ons doelwit eigenlijk? Daar heb je nog niks over gezegd.’

‘Niet één doelwit,’ zei ze, ‘maar zes, of zeven, of acht.’

Lane en McCall bleven haar even aankijken, totdat Cohn zei: ‘Jullie krijgen het straks allemaal te horen, maar laten we eerst Jack wegwerken... Daarna zal ze jullie alles vertellen.’

‘Kom op, licht een tipje van de sluier op,’ zei Lane. ‘Niet de details, alleen de grote lijnen.’

Cruz zei: ‘De deal bestaat uit twee delen die niet echt met elkaar in verband staan. De republikeinse conventie begint binnenkort en de mensen die de partij op de lagere niveaus runnen, zijn hier in de stad, als afgevaardigden en als waarnemers. We hebben het dan over lobbyisten met koffers vol geld, om uit te geven aan promotieklusjes die moeten worden gedaan. “Straatgeld”, noemen zij het, voor het plakken van posters en dat soort dingen, geld dat niet in de boeken staat. Iedereen weet ervan, maar niemand praat erover. Dat kunnen ze niet, want het is illegaal. Ik heb de namen en de hotelkamers van zeven van deze mensen. Waarschijnlijk hebben ze per man een kwart miljoen tot een miljoen dollar in hun koffer. Wij gaan ze beroven totdat het te link begint te worden. We moeten dat aanvoelen terwijl we ermee bezig zijn, maar drie of vier kunnen we er in elk geval doen. Misschien vijf? We zullen zien. We controleren of er op tv iets over wordt gezegd, observeren onze doelwitten en kijken of ze zich laten beschermen door lijfwachten, dat soort dingen.’

‘Wie doen het observatiewerk?’ vroeg Lane.

‘Dat doe ik,’ zei Cruz. ‘Ik heb van al deze mensen een dossier aangelegd. Het zijn gladder jongens, die de garantie willen dat het geld dat ze uitdelen op hun credit wordt geschreven, en ze zijn voortdurend bezig met netwerken.’

‘Dus je gaat naar de conventie?’ vroeg McCall.

‘Nee, en deze jongens gaan zelf ook niet,’ zei Cruz. ‘De beveiliging is superstrak en ze willen niet worden gepakt met honderdduizend dollar in kleine coupures in hun zak. Daarom doen ze hun zaken in de hotels. Twee van deze jongens zitten in hetzelfde hotel, op een halve minuut afstand van elkaar, dus die kunnen we in één keer doen, en zij zijn degenen met het meeste geld. De derde en de vierde moeten we eerst observeren. Als we een reactie van de politie zien, hoe miniem ook, houden we ermee op en gaan we door naar deel twee van de operatie.’

‘En dat is?’ vroeg Lane.

‘Een hotelklus. Op de avond dat McCain wordt genomineerd is er een groot galabal in het St. Andrews Hotel in de binnenstad. Wij gaan naderhand de kluisjes leeghalen. Om drie uur ’s nachts. Ik denk dat er twintig miljoen aan sieraden en een miljoen of twee aan contant geld te halen is.’

‘Heb je iemand in het hotel?’ vroeg McCall.

‘Indirect. Iemand in Washington. Hij werkte voor het comité dat de kamers toewijst.’

‘En in het hotel zelf?’

‘Ik kon niemand vinden die het risico van het benaderen waard was,’ zei Cruz. ‘Het wemelt daar van de mensen van de Geheime Dienst. Ik heb er een paar keer gelogeed, elke keer een week, en heb een hoop verkenningswerk gedaan... heb sieraden in mijn kluisje gedaan en ze er weer uit gehaald. Ik ben minstens vijf keer in de beveiligde ruimte geweest. Ik ken het hotel als mijn broekzak.’

‘In een hotel lopen veel mensen in en uit,’ zei Lane.

‘Daar kunnen maatregelen tegen genomen worden,’ zei Cruz. ‘Het risico is niet groter dan met een geldwagen of een bank. En ik werk nog aan iets om de politie bezig te houden terwijl we binnen zijn.’

Toen iedereen enige tijd bleef zwijgen, vervolgde ze: ‘Jongens, dit wordt onze grote slag. Dit is de klus waarna we eruit kunnen stappen. Als we twee miljoen van die politieke gasten roven, één miljoen uit het hotel en voor twintig miljoen aan sieraden, die nog eens zeven tot acht miljoen opleveren – en dat krijgen we er zeker voor, dat zweer ik bij God – kunnen we ermee ophouden. Dan geven we elkaar een hand en gaan we ieder onze eigen weg.’

Ze hadden al minstens tien keer met haar samengewerkt en ze had het nog nooit mis gehad. Ze hadden ook eerder over ophouden gesproken. Lane had zijn familie, McCall had een langdurige relatie, Cohn begon oud te worden en Cruz begon last van haar zenuwen te krijgen. Ze hadden eigenlijk al moeten stoppen. Lane en McCall keken elkaar nog een keer aan, McCall hield zijn hoofd schuin en zei: ‘Oké, de details horen we later wel. Nu hebben we die vuilniszakken voor dit stuk tuig nodig.’

Randy Whitcomb, vastgegendeld achter in het busje, Juliet Briar achter het stuur en Ranch, half van de wereld op de passagiersstoel, reden om de paar minuten langs Lucas Davenports huis, totdat ze voor het huis een meisje uit een personenauto zagen stappen. Het meisje zwaaide naar de bestuurder en liep het tuinpad van Davenports huis op: een slanke, blonde tiener,

netjes gekleed in een zwarte broek en een witte blouse, met sandalen aan haar voeten.

‘Misschien de oppas,’ zei Ranch.

‘Ze heeft de sleutel van de voordeur,’ zei Juliet. ‘Mensen geven de oppas meestal geen sleutel.’

‘Dan moet het zijn dochter zijn,’ zei Whitcomb. ‘Te jong voor hem om met haar het bed in te duiken. Zijn dochter; dat zou mooi zijn.’

‘Ze heeft ons nooit iets gedaan,’ zei Juliet onzeker.

‘Davenport heeft me dít aangedaan,’ zei Whitcomb, en hij gaf een klap op zijn nutteloze benen. ‘Met hem is dit allemaal begonnen. Hij heeft me in de val gelokt.’

‘Maar het meisje heeft niks...’

‘Davenport heeft mijn leven verwoest,’ zei Whitcomb terwijl hij het meisje het huis zag binnen gaan. ‘Daar pak ik hem voor terug. Hem gewoon doodschieten is veel te goed voor hem. Ik wil hem écht goed pakken, ik wil dat hij weet wát ik heb gedaan, en wie het hem heeft aangedaan. De klootzak.’

‘Klootzak,’ herhaalde Ranch, die moest giechelen om dat woord, en niet meer kon ophouden met giechelen, ook niet toen Whitcomb riep: ‘Hou je kop, hou je kop, achterlijk stuk scrotum.’ Hij had het niet gezegd, maar ergens was hij ook bang van Davenport, want volgens hem was Davenport gestoord.

Ze reden terug naar huis en hoewel Ranch zijn best deed niet in lachen uit te barsten, moest hij af en toe toch even giechelen.

Want Ranch was echt gestoord.